

A la Casa Consistorial de la Vila de Ripollet, el dia 22 de juny de 2005, essent les 19.30 hores, es constitueix la Corporació Municipal en Ple, per tal de celebrar sessió pública extraordinària, amb l'assistència de les persones que a continuació s'indiquen, prèviament convocades a l'efecte:

President: L'Ill·lm. Sr. Juan PARRALEJO ARAGONESES, Alcalde President.

Regidors/es, senyors/es:

Pel grup municipal del **PSC-PM:**

- Rosa M MARTÍN ARJONA,
- Manuel MUÑOZ GÓMEZ,
- Inmaculada VIERA HERNÁNDEZ,
- Rosa ESPÀRRACH VILALTA,
- Alberto CASTRO BELMONTE,
- i Fernando TORNEL LLOREDA

Pel grup municipal del **CpR-AM:**

- Jacint PADRÓ RIGAT,

Pel grup municipal del **PP:**

- Pere CALVIÑO CARMONA,
- i Francisco JIMÉNEZ GUTIÉRREZ.

Pel grup municipal d'**ICV-EPM**

- Malika ZEDJAOUI
- i Montserrat FIGUERAS GONZÁLEZ

Pel grup municipal de **CiU:**

- Francesc X. PEÑARANDO MOREA

Pel grup municipal d'**ERC:**

- Ma Lourdes SERRA SUÑÉ.

S'excusen d'assistir-hi els regidors/es:

- Maria Isabel ALFONSO DÍAZ. (PSC-PM)
- Pilar CASTILLEJO MEDINA, (CpR-AM)
- Antoni PIJUAN BADIA, (CpR-AM)
- Modesto OLIVERA MENDOZA, (CpR-AM)
- i José Luis MUÑOZ MORENO, (CpR-AM)
- Miguel GALLEGU CIFRONE (PP)
- Josep GABARRA BARNEDA, (regidor no adscrit)

Estan assistits per mi, el secretari general, José Antonio HIDALGO DEL BARRIO, que dono fe de l'acte.

Hi són també presents a la Sala, en lloc preferent, el senyor Bisbe de la diòcesi de Terrassa, Monsenyor Josep Àngel Saiz Meneses, així com Mossèn Josep Maria Mora Sala, Mossèn Francesc Jordana Orteu, els alcaldes de les poblacions de Cerdanyola i Montcada, l'ex alcalde de Ripollet senyor Carles Ferré Cuscó i representants de diverses entitats ciutadanes.

La Presidència declara oberta la sessió al haver-hi quòrum suficient i es dirigeix als presents amb les següents paraules:

“Monsenyor Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa, Alcaldes de Cerdanyola i de Montcada, ex alcalde Carles Ferré, Exregidors i exregidores de Ripollet, representants de les Parròquies de Cerdanyola i de Montcada, presidents i presidentes d'entitats i associacions, veïns i veïnes, bona tarda.

En nom propi i dels meus companys de consistori, sigueu benvinguts a aquest Ple extraordinari, convocat per a retre homenatge a la persona que durant 33 anys ha estat rector de la parròquia de Sant Esteve de Ripollet. Ens referim a Mossèn Josep Maria Mora i Sala que també serà nomenat fill adoptiu de la nostra estimada vila.

Quan fa uns mesos, un grup de veïns lligat a la parròquia em va comunicar que Mossèn Mora deixava les seves responsabilitats eclesiàstiques el proper mes de juliol, em van suggerir la possibilitat de fer-li algun homenatge des de l'Ajuntament.

Em va semblar una bona idea, que vaig comentar amb tots els portaveus municipals i tots plegats vam decidir convocar aquest Ple extraordinari, perquè vam pensar que era la millor manera de solemnitzar l'acte.

La proposta que avui sotmetrem a consideració del Ple, és una proposta de la Junta de Portaveus. Aprofito per agrair a tots els grups polítics de l'Ajuntament la seva predisposició i col·laboració des del primer moment.

Estem convençuts que avui, com a representants polítics del poble de Ripollet, ens fem ressò d'un sentiment majoritari dels nostres ciutadans. De fet, això és el que dona autèntic sentit a aquest acte.

A continuació, jo el Secretari, per indicació de la Presidència, vaig donar lectura a la següent proposta d'acord :

RECONeixEMENT PÚBLIC MOSSÈN MORA

Atès que el rector d'aquesta població, Mossèn Josep Mª Mora i Sala, ha vingut desenvolupant les seves funcions al front de la Parròquia de Sant Esteve de Ripollet des de l'any 1.972, i que durant aquest període no s'ha limitat únicament a desenvolupar les seves tasques parroquials vers els ciutadans i ciutadanes del municipi que professen la religió catòlica, sinó que ha estès la seva actuació a tota la població, quan ha estat al seu abast, tant en el que fa referència a festes tradicionals i esdeveniments socials de tota mena, com a qualsevol altra actuació, principalment mitjançant Càritas Parroquial, aquest Ajuntament, creient interpretar el sentir majoritari de la població, acorda expressar-li la seva sincera gratitud per la tasca realitzada, que li fa mereixedor del reconeixement com a fill adoptiu de Ripollet.

Llegida la proposta, el senyor ALCALDE dóna pas a un torn de paraules dels diferents portaveus municipals, amb les següents intervencions:

Senyora SERRA: “Avui, ens trobem celebrant aquest Ple extraordinari, davant un fet inusual, fent un homenatge. Nomenem fill adoptiu a un home que ha format part durant 33 anys de la història del nostre municipi i essent un més de tot el que hi passava.

La situació que es trobà l’any 1972, no era gens fàcil, una església que viu els últims anys de la dictadura, amb tot el que això significava. Una parròquia anclada totalment en el passat.

Durant aquells darrers anys de la dictadura i la transició democràtica, mossèn Mora mostrà clarament el seu tarannà com a persona, i la defensa de les seves idees. En aquells anys tan difícils dona acollida a l’església a diferents moviments socials, que lluitaven per les llibertats. Donant acollida a aquells treballadors, que demanaven els seus drets, fugien de la terrible i repressiva persecució policial d’aquella època i convertien l’església en aquell lloc de reunió que la dictadura els negava.

Tots aquests fets no varen ser fàcils per a ell, ja que les seves actuacions li van portar molts entrebancs per a seguir endavant en la seva tasca. Però, el seu convenciment i implicació, el van portar de mica en mica a obrir la parròquia a tota la societat del nostre poble.

Va impulsar i fer possible diferents seccions dins d’aquesta. També es va dedicar a la docència essent professor d’ètica i religió en dos instituts de Ripollet durant molts anys. Avui, però, no voldria oblidar-me de Mossèn Francesc, una persona que també deixa la parròquia, la qual també ha portat amb molta il·lusió i dedicació, sobretot amb els infants.

I, a vostè Mossen Mora, tant de bo pugui realitzar tot allò que fa pocs dies ens explicàveu als portaveus dels grups municipals, i que durant la seva dedicació a la parròquia no ha pogut fer.

Des del nostre grup municipal ERC, desitgem que portin sempre el record del nostre poble. Fins aviat.”

Senyor PEÑARANDO: “Bona tarda, vull donar la benvinguda als companys d’altres poblacions que ens acompanyen, als representants de la parròquia de Cerdanyola, de Ripollet, molt especialment a Monsenyor Josep Àngel Saíz Meneses i a tots els presidents d’entitats de la nostra Vila.

Aquest Ple que avui fem, aquest Ple extraordinari, és un acte que és ben especial, un acte especial per a tots. Ben segur que per a Mossèn Josep Maria Mora ho és, però també ho és per a tots els Ripolletencs. Arribat aquest moment, jo crec que és el moment de reflexionar, de mirar enrere i sobretot de felicitar-lo i donar-li les gràcies per la seva feina. Feina feta durant aquests 33 anys que vostè ha estat a Ripollet i que, en molts d’aquests, sobretot els últims, doncs han estat compartits i també la tasca feta amb Mossèn Francesc, que també, com deia la companya, deixa la nostra Parròquia.

Jo, en el meu nom propi, però sobretot en nom del col·lectiu que represento, vull agrair-li la tasca que vostè ha encapçalat i ha desenvolupat al nostre municipi. Aquesta tasca jo crec que ha anat, i tots segur que coincidim, que ha anat molt més enllà de lo estrictament religiós. Ha anat molt més enllà del món estrictament catòlic, és evident que aquí ha estat fonamental fer aquesta tasca; ha ajudat, ha guiat, i ha orientat a molts ripolletencs, però, com deia, no s’ha limitat estrictament a aquest aspecte sinó que ha anat en molts altres àmbits socials. Vostè va arribar al nostre municipi en moments difícils, socials, econòmics i polítics i ha contribuït d’una forma notable i especial en assolir la normalitat que tots desitjàvem. Ha estat una persona amb un clar caràcter social, estimat i respectat per tots nosaltres. Jo, per raons lògiques de l’edat, no puc parlar del que va ser la seva arribada, però són moltes les persones, són molts els ripolletencs amb els quals, sempre que s’ha parlat, mai m’han pogut dir una mala

paraula de vostè o del que ha estat la seva tasca, sinó ben bé tot el contrari. Va desenvolupar una tasca important en obrir les portes a tothom i ha fet o ha tingut un paper en una tasca d'integració i d'acollida a tots aquells que en un moment o altre ho han necessitat. Voldria també destacar i agrair el que va ser la seva tasca en el món educatiu, impartint classes a l'Institut Lluís Companys, molts joves de Ripollet el recorden i, aquí sí que m'atreviria a parlar en primera persona, el recordem en aquesta faceta que també va fer amb entrega vers tots nosaltres. A molts de nosaltres ens va batejar, ens va donar la Primera Comunió, ens va casar i fins i tot va batejar els nostres fills i per tant ha estat una persona que ha estat estrictament lligada a tot el que ha estat la nostra història, una història que per a nosaltres serà un element, una persona comuna en el dia a dia, en l'esdevenir de la nostra tasca diària. Jo no volia estendre'm en les meves paraules perquè avui l'autèntic protagonista és vostè, Mossèn Mora, i simplement volia acabar com vaig començar i és reconeixent tota la tasca que vostè ha realitzat, donant-li les gràcies pel que ha estat l'entrega a aquesta Vila que avui, com també comentava l'Alcalde a l'inici, i d'una forma unànime per tots els grups d'aquesta Vila, l'anomenem fill adoptiu de Ripollet. Simplement felicitar-vos i donar-vos les gràcies. Moltes gràcies."

Senyora ZEDJAOUI: Bona tarda a tots i totes i molt especialment bona tarda a Mossèn Mora. Hoy es un día especial, porque hoy y de forma unánime rendimos homenaje a uno de nuestros vecinos, un vecino querido y respetado por todos nosotros. Nos alegramos de estar aquí y de antemano ya le felicitamos por ser nombrado de forma oficial hijo adoptivo de esta Vila, aunque de forma ya no oficial usted ya es hijo adoptivo de Ripollet desde hace muchísimos años. La formación que represento, Iniviativa per Catalunya-Verds, es de vocación laica, pero cuando la causa de nuestros anhelos comunes pasa por la defensa de los derechos humanos, la justicia social, la solidaridad y la paz, no cabe duda que son caminos paralelos, caminos que se recorren juntos muchas veces. En los años difíciles que muchos de nosotros, por suerte, no hemos conocido, usted siempre ha mantenido sus puertas abiertas y ha apoyado a aquellas personas que luchaban por una sociedad más justa, más libre y más democrática. La identidad de los pueblos y de Ripollet la conforman sus edificios i sus paisajes pero, por encima de todo, sus personas y su gente y usted ha contribuido a conformar esta identidad más humana de Ripollet. Mossèn Mora: le deseamos mucha suerte y salud y que disfrute de esta nueva etapa que usted mismo define como la "tardor" de la vida. Para acabar y porque los sentimientos siempre se expresan mejor en la lengua materna de uno, permítanme la lectura de unos versos de Jacques Brel que bien se podían haber escrito para esta ocasión, porque narran la despedida de unos amigos y uno de ellos es un cura. Dice así: "Adieu curé, je t'amaï bien. Adieu curé, je t'amaï bien, tu sais. On n'était pas du même bord. On n'était pas du même chemin. Mais on cherchait le même port." Viene a decir: adiós amigo cura, no íbamos en el mismo barco pero buscábamos el mismo puerto. Moltes gràcies i a reveure."

Senyor CALVIÑO: Bona tarda. Josep Maria, Francesc, moltes gràcies. Moltes gràcies per les vostres paraules en tots aquests anys, en especial a Josep Maria, des de fa més de 30 anys, per les vostres paraules d'amor, companyerisme, amistat, perdó, paraules que moltes vegades, massa sovint malauradament, les trobem a faltar en la nostra vida diària. Unes paraules que, davant de la realitat, són com un oasis enmig d'un desert i que ens reconforten i ens fan pensar que les coses es poden millorar. Paraules que han estat un referent i una guia per a moltes persones que us hem estat escoltant durant tots aquests anys. Josep Maria, Francesc, heu estat un referent d'una brúixola per a molts

de nosaltres, marcant un model per a intentar aconseguir un món i un Ripollet més just. Gràcies pel vostre treball a favor dels més desfavorits, els més pobres, els que venen de fora i no disposen de res, dels que tenen poques esperances, un treball tant necessari en una època i en una societat cada vegada més individualitzada i egoïsta, un treball humil però ric, de gran ajuda a moltes persones que ho passen malament i que aquest recolzament els serveix per a superar aquests entrebancs. Heu estat un referent per a tots els ciutadans de Ripollet, no només els de la parròquia, per a tots, perquè us heu implicat en tota la societat del municipi, en totes les entitats, en totes les associacions, vinguessin d'on vinguessin, i això ha fet que tots us respectéssim. Ara el bon treball es veu recompensat amb aquest petit homenatge, encara que sé que mai heu treballat per esperar res a canvi. Homenatge que ja va començar el passat dissabte, al barri de Maragall; ara nosaltres i molts més que, de ben segur, tindreu. Sou una part de la història de la Vila de Ripollet, una part important i estareu en el record de molts de nosaltres i en especial de molts que tu, Josep Maria, has batejat, has donat la comunió i has casat. Ara se us obre una nova etapa, potser estareu lluny de Ripollet, físicament, però segur que tindreu en el vostre cor una part de Ripollet, una Vila que us estima i sabeu que les portes de la Vila les teniu obertes per a sempre. Josep Maria, Francesc, moltes gràcies.

Senyor PADRÓ: *“Bona tarda a tothom. Després de tot el que han dit els que m’han precedit en la paraula només puc dir, que estic totalment d’acord amb tot el que s’ha abocat aquí; tampoc us vull cansar tornant a repetir, tot el que, de tot cor, agraeixo tant de Mossèn Mora com de Mossèn Francesc i només em queda dir que us desitgem una llarga i profitosa jubilació, tant a Mossèn Mora com a Mossèn Francesc i us desitgem també molts encerts en les noves tasques que emprengueu. Els barcelonins tenen aquella dita de “roda el món i torna al Born”. Aquí a Ripollet no la tenim però, si us plau, torneu sovint a Ripollet, que estarem amb els braços oberts esperant-vos. I només dir-vos una altra vegada moltes gràcies de tot cor i que per molts anys. Moltes gràcies.”*

Senyora MARTÍN: *“Bona tarda. En aquest Ple extraordinari hi ha un protagonista clar, Mossèn Mora. Lògicament, les meves primeres paraules són per expressar públicament, en nom del meu grup, l’agraïment a Mossèn Mora per aquests 33 anys de dedicació al poble de Ripollet.*

Després de les intervencions dels meus companys portaveus, segurament coincidirem en moltes coses a l’hora de la valoració de la trajectòria de Mossèn Mora en aquests anys. Però ja està bé, es tracta d’això precisament. Estem convençuts que, actes com el d’avui, ens ajuden a fer poble i a transmetre que l’Ajuntament, a més de dedicar-se a crear i donar serveis als ciutadans, també pensa en les persones. Aquest missatge és molt important, perquè apropa l’administració als nostres ciutadans, als seus desitjos.

I, a més, quan tot això es produeix amb la unanimitat que expressa avui aquesta sala, encara té un valor afegit: la capacitat de les diferents forces polítiques de deixar de banda les lògiques diferències per trobar el consens. De ben segur que els nostres ciutadans ens ho agrairan.

En aquests 33 anys han canviat moltes coses. El nostre país, Ripollet, nosaltres mateixos. Molts dels que estem avui aquí, representant el poble de Ripollet, quan va arribar Mossèn Mora érem molt petits o, fins i tot, no haviem nascut. Quan Mossèn Mora va arribar a Ripollet es va trobar un poble en ple creixement, sobretot a causa de l’onada immigratòria d’altres terres d’Espanya. Un poble amb necessitats i prioritats molt diferents a les d’avui. També es va trobar amb gent inquieta, reivindicativa, que

volia canviar les coses. I és aquí on Mossèn Mora comença a jugar un paper important, connectant amb tots els sectors socials de Ripollet i obrint la parròquia. I d'aquest fet podem trobar molts testimonis.

Amb l'arribada de la democràcia, la iniciativa i la inquietud de molts ciutadans es va traduir en la constitució de moltes entitats i associacions que avui conformen el patrimoni més important que tenim. I totes aquestes entitats sempre han trobat ajuda, receptivitat i consell en la figura de Mossèn Mora.

Mossèn Mora avui es pot sentir orgullós. Aquesta Sala de Plens s'ha quedat petita per acollir els representants d'aquestes entitats i associacions que avui han volgut estar presents en aquest acte. Per això creiem que el patrimoni més important i el record més bonic que es pot portar de Ripollet és, justament, el de la seva gent.

Com és normal en qualsevol persona, el poble de naixement ocupa un lloc important en el nostre cor, en els nostres records i en els nostres sentiments. Ens agradaria que Ripollet, com a poble d'adopció, ocupés un espai en aquests sentiments al costat del seu poble de naixement, Claravalls.

Felicitats pel guardó, molta sort i que tingui salut per poder gaudir d'aquesta nova etapa de la seva vida."

La Presidència, una vegada finalitzat el torn dels portaveus, cedeix la paraula a Monsenyor SAIZ que manifesta:

"Exl.lm. Senyor Alcalde i Corporació municipal de la Vila de Ripollet, autoritats de les viles veïnes i també representants de les parròquies veïnes, representants de les diferents entitats de la Vila i dels ciutadans de Ripollet.

Per a mi és un motiu de satisfacció també i estic molt agraït d'aquesta invitació, per participar en aquest acte d'homenatge i de reconeixement. És el dia 15 passat que fèiem un any de Diòcesi de Terrassa, que vol dir Diòcesi del Vallès Oriental i Occidental amb seu a Terrassa. Jo sóc un Bisbe d'una Diòcesi molt jove i un Bisbe relativament jove també, que em trobo amb Rectors que, per edat, podrien ser els meu pares, com és el cas de Mossèn Mora o de Mossèn Rossell, que em porten uns quants anys, però que hem tingut una relació de companys, quan l'any 92 jo vaig venir com a encarregat de Pastoral en la Universitat Autònoma i de l'Església del Roser; i vam compartir feines a l'Arxiprestat i també són un model i un exemple, per a mi. Ets un Bisbe jove, i de vegades et trobes amb rectors que són més grans que tu, sempre amb una relació tant fraternal i tant respectuosa i tant entranyable. Podríem destacar els aspectes de la figura de Mossèn Mora i jo el que diré "mutatis, mutandi" que vol dir, permeteu-me el latinajo, canviant el que s'ha de canviar o adaptant el que s'ha d'adaptar. I també per Mossèn Jordana, que no ha estat tants anys però també ha viscut una etapa important aquí.

Jo destacaria dos aspectes, que no són els més clericals, podríem dir, sobre tot el segon. El primer seria valorar, el que són 33 anys aquí a Ripollet, com a Rector, i 51 anys, que fa dos dies els va complir, com a Capellà. És molt fàcil en moments concrets de la vida tenir actuacions brillants i heroiques, però actuacions puntuals, i això crida l'atenció i potser a vegades passa a l'història, però és molt més important el testimoni de perseverància de fidelitat de mantenir-se en el lloc, perquè hi ha moments de tot a la vida, agradables i no tant agradables, de comprensió i d'incomprensió units, difícils, d'èxit i de fracàs, de tot, de tot. 51 anys de Rector, de fidelitat a nostre Senyor i a l'Església, a les persones, homes i dones concretes, i també 33 anys aquí de Rector, penso que són unes dades importants i exemplars; que són, diríem, un referent. Per això gràcies.

I en segon lloc, i al fil del que s'ha anat dient, crec que un tret, dels molts que podríem dir que defineixen Mossèn Mora, és que ha estat un home integrat i integrador, és a dir: ell, en arribar a la Vila de Ripollet, s'integra en el que és el poble, en el que és la Parròquia i no només en els àmbits parroquials i religiosos, sinó també en els àmbits ciutadans i socials, i acollint tota la vida que hi havia, acollint totes les necessitats que es podien presentar i obrint les portes de l'Església en moments no gents fàcils. Però això en el fons és molt cristorós. I és Crist, és el fill de Déu que es fa home, que s'encarna, que assumeix una naturalesa igual a la nostra i assumeix tot el que és humà i llavors un que arriba a un lloc, doncs a encarnar-se, vol dir això, assumir i integrar-se en tota la veritat que troba, cristiana i humana, però a la vegada que s'integra i que s'encarna. És integrador de tota aquesta realitat i obre les portes de tots els àmbits nostres, tant a la immigració d'aquella època com de la immigració d'ara; i llavors això esdevé una funció molt sacerdotal i molt cristiana i molt humana; és una feina, diríem, molt important, molt important, que nosaltres estem cridats a oferir en aquest sentit, doncs l'Església, a través de persones com ell, a través d'entitats com Càritas, no cal nomenar un raig de persones i d'entitats, pot fer i ofereix aquesta actitud i aquesta activitat integradora, integradora de tota la realitat que arriba de totes les persones sense distingir races, ni credos, ni condicions, ni ideologies, sinó veien en l'altre un germà.

Tot això és enormement important per l'Església, per la societat i per una vida, podríem parlar de moltíssimes coses més, però jo vull subratllar aquestes dues. Gràcies Mossèn Mora, gràcies Mossèn Jordana, per la vostra fidelitat a la vostra vocació, a la vostra consagració, per la vostra entrega, a Déu i a les persones concretes, gràcies per haver-vos encarnat, per haver-vos integrat i per haver estat tant integradors i per a mi és una satisfacció, com a Bisbe, quan arribes a una Parròquia, com si fos la Festa Major, la feligressia fa lloances del Mossèn i parla molt bé, pues és una satisfacció, perquè de vegades les relacions humanes no són tant fàcils i també hi ha dificultats. Doncs que facin a un Mossèn fill adoptiu i que rebi l'estimació de tota la ciutadania i de tots els grups polítics és un motiu de satisfacció.

Per tant gràcies Mossèn Mora, Mossèn Jordana, gràcies també al senyor Alcalde i a la Corporació municipal."

La Presidència pren novament la paraula manifestant:

"Després de les intervencions que m'han precedit, crec que no cal tornar a ressaltar els motius pels quals, aquest Ple ha proposat nomenar a Mossèn Josep Maria Mora fill adoptiu de la nostra vila.

M'agradaria transmetre els meus sentiments personals envers la figura de Mossèn Mora. Perquè sóc de la opinió que, darrera les creences religioses o les afinitats polítiques, estan les persones.

Jo recordo a Mossèn Mora des de fa molts anys. Quan va venir a Ripollet jo tenia 13 anys, i encara que avui sembli increïble, estava a punt de començar a treballar. Lògicament és més difícil que Mossèn Mora es recordi de mi, perquè eren moltes les persones que començava a conèixer. Per això va ser una sorpresa per ell, quan fa uns tres anys, li vaig regalar una foto del meu casament, l'any 1981, en la qual surt ell, lògicament perquè va ser la persona que ens va casar.

La veritat és que la meua relació personal amb Mossèn Mora s'inicia ara fa uns 4 anys, quan vaig arribar a l'Alcaldia. De seguida vaig descobrir la persona que hi havia darrera del rector de la parròquia; una persona culta, respectuosa i tolerant. I a mi, que m'agrada molt xerrar, no vaig perdre la oportunitat de reunir-me de tant en tant amb ell, per aprendre coses, per demanar consells sobre temes relacionats amb el

nostre poble, i també per parlar d'història, de viatges o del Barça. Però per sobre de tot, sempre he trobat una persona preocupada per la gent, pels petits detalls, per l'evolució de qualsevol projecte que afecti al poble de Ripollet.

Mossèn Mora: Vull que sàpiga que per mi ha estat un gran plaer compartir aquestes estones amb vostè, i que espero seguir compartint durant molt de temps. Mossèn Mora ha deixat empremta a Ripollet, d'això no hi ha dubte. I ha deixat empremta perquè ha estat una persona propera, perquè ha sapigut connectar amb molta gent. Gent amb inquietuds diferents. Hem pogut veure a Mossèn Mora celebrant una missa rociera a un barri de Ripollet, o al Pavelló d'Esports amb motiu de la visita d'una delegació de la nostra ciutat germana de Caniles, donant premis del concurs de pessebres, beneint els animals a Sant Antoni, participant en el actes que organitza el Centro Aragonès el dia de la festa del Pilar, o al sopar de Mans Unides. Això és només un exemple de la seva col·laboració amb les entitats, al marge de la seva responsabilitat com a rector de la parròquia i de Càritas.

El mes que ve, Mossèn Mora i Mossèn Francesc Jordana deixaran la parròquia. Vull aprofitar per agrair també a Mossèn Francesc aquests 14 anys de dedicació al nostre poble. Sens dubte, han estat uns anys intensos i espero que s'emporti uns bons records del nostre poble.

Com deia, a partir del mes que ve, Mossèn Mora tindrà temps per dedicar-se a altres coses que li agraden: llegir, viatjar o anar a veure el Barça.

És clar que nosaltres el trobarem a faltar, però estic convençut que son tantes les persones amigues que deixa a Ripollet que el veurem sovint. Jo, personalment espero que sigui així.

A continuació la Presidència abans de donar la paraula a Mossèn Mora, sotmet a votació la proposta d'acord a adoptar, que s'aprova per unanimitat.

Seguidament cedeix la paraula a Mn. Mora, que es dirigeix als presents en els següents termes, després d'excusar-se per donar la esquena a alguns dels regidors.

“Senyor Alcalde i Corporació municipal, senyor Bisbe de la Diòcesi de Terrassa, Alcaldes de Cerdanyola, Montcada, ex Alcalde, l'amic Carles i tots els representants d'associacions, grups, culturals, polítics, de la nostra estimada Vila, i també algun representant del grup religiós, Bahai i d'altres de l'àmbit no catòlic, no sé si n'hi ha algun altre, en veig alguns, una abraçada a tots.

No puc pas dissimular tota l'emoció i l'agraïment que sento per la distinció de fill adoptiu de la nostra vila de Ripollet. N'estic joiós. Traç que respon a la realitat dels meus sentiments d'estimació dels que, des d'ara, serà el meu poble d'adopció. Quan em preguntin d'on sóc, jo ho tinc clar, de Claravalls, un poble, perdut allà a la província de Lleida, prop de Tàrraga, entre Tàrraga i Agramunt, un poble que ara té uns 300 habitants, està unit a l'Ajuntament de Tàrraga, el meu poble natal. I diré: el meu poble d'adopció és Ripollet i aprofitaré totes les avinenteses per a fer propaganda d'aquest poble que tant he estimat, estimem i continuarem estimant.

I aquest títol de fill adoptiu me'l concedeix l'Ajuntament, el legítim representant de tot el nostre poble, un poble plural, un poble de diferents procedències, de diversos àmbits socials, de diferents ideologies, de diferents creences, molt plural també en l'aspecte religiós en aquest moment i, al concedir-m'ho l'Ajuntament, m'ho concedeix el poble de Ripollet, perquè per damunt de grups, d'ideologies de persones, de creences, hi ha una realitat molt suggerent, que té molta força, és el poble.

La idea de poble és una idea molt suggerent, tots estem els uns amb els altres, l'aire de poble ens anivella a tots, a un mateix nivell, ens posa a tots, uns al servei dels altres.

Aquesta és la idea de poble que ens agermana. De vegades, sovint, diem que fem poble, i això és una idea maca, fer poble, o bé quan volem dir la nostra identitat diem sóc de tal poble, i ho diem amb carinyo, ho diem amb amor, sóc de tal poble, per això Ripollet per a mi ja serà un punt de referència, d'estimació, per a mi ja per a tota la vida.

He compartit, he quedat una mica aclaparat de les paraules de tots els regidors; realment he vist que em coneixeu molt, com jo us conec a vosaltres, i potser ha sigut una mica aclaparador tantes coses maques que heu dit, potser, Déu sap, però he compartit amb vosaltres 33 anys, gairebé tres quartes parts del meu ministeri; vaig estar allà per aquells andorials de la Seu d'Urgell, pobles molt petits, l'últim va ser Sort, vaig conèixer el món rural i aquí vaig conèixer, em vaig fer amb el món urbà. El que sí és veritat és que durant aquests 33 anys, que els farà el 28 de desembre d'enguany, el dia dels Sants Innocents, però no va ser cap innocentada, perquè 33 anys vol dir que ha sigut una realitat molt estimada, perquè sí que és veritat que he viscut una etapa apassionant al poble de Ripollet, com no l'havia viscut a la meua vida; he viscut etapes apassionants, però com la que he viscut aquí realment no ho havia viscut mai.

Per una banda, he viscut l'etapa de transició de la Vila de Ripollet i per una altra, l'etapa de consolidació d'un poble que ja està assentat sobre la llibertat, respectuosa convivència, i plena democràcia; així amb moments d'aquests, de plenitud, de felicitat, de joia, han arribat a aquesta meta.

Ja ho he dit alguna vegada, he viscut aquí durant aquests anys una triple transició, he viscut una transició religiosa, una transició política i una transició social de la nostra vila de Ripollet, una transició religiosa perquè la meua generació de capellans ens sentim fills d'aquell Concil.li Vaticà II, que va iniciar el Beat Joan XXIII i va cloure el Papa Pau VI. Va ser aquell Concil.li que ens va marcar el nostre tarannà. Tot això que dèieu d'obertura del diàleg, d'entendre la gent, de respectar les ideologies, d'estimar a tothom per sobre d'ideologies i creences, una mica és fruit d'aquell Concil.li que ens va marcar, ens va obrir al món d'avui, a la cultura, al diàleg amb el poble, amb la societat, amb els polítics, amb tot aquest món. El que el Papa deia que s'havia d'obrir les finestres de l'Església perquè hi entrés aire fresc, que convenia molt aquesta renovació interior de l'Església, de les seves lleis, que contempla la llibertat religiosa, la separació Església – Estat, aquestes realitats tant boniques que avui dia vivint amb aquesta normalitat. Nosaltres vam ser pastats per aquest Concil.li.

Potser que quan vaig venir a la Parròquia de Ripollet vaig ser una mica iconoclasta, perquè em vaig enfrontar a varies coses perquè convenia, creiem que s'havia de trencar i obrir. Ja sé que vaig fer sofrir molts catòlics i parroquians en aquell moment, vaig fer sofrir a molta gent amb les actituds, però em sembla que va valer la pena perquè vam iniciar una nova etapa d'obertura, de renovació en l'aspecte religiós de la parròquia i tot això ha anat fent de la Parròquia una senzilla comunitat de germans i d'amics; germans i amics, no amb un gest tancat, sinó present a la realitat del nostre poble, hi ha cristians de la parròquia que estan a totes les institucions del nostre poble, a mi em dona molt de goig això, no el que vulguem dominar o imposar alguns temes, no, no, no, sinó que estem presents, però en companyia amb els demés, amb tota la gent, amb totes les persones.

Jo vaig viure també una transició política. Està per escriure l'actitud de l'Església catalana en el moment de la transició. He pensat de vegades, què hauria passat si l'Església hagués posat pegues en el moment de la transició, crec que seria bo que algun historiador, en tenim aquí a la nostra vila, fes alguna tesi doctoral; seria un tema molt escaient que es publicués sobre el paper de l'Església en aquest moment de la transició política al nostre país, sobretot a Catalunya.

Jo tinc moltes experiències, diverses, que ara no diré aquí, però sí que amb algun historiador local tinc pendent alguna entrevista, perquè moltes experiències meves he tingut que enregistrar-les, ja que no voldria que es perdessin. En aquells moments nosaltres fèiem un paper de suplència, en l'Església, quan acollíem als obrers allà a la Parròquia. Aquí hi ha un testimoni molt vivent, que és l'ex alcalde, en Carles Ferré; quantes vegades trucava a la porta de casa, i em demanava: "obri l'Església" i al matí tenia la porta de l'Església oberta. I sabem que tenia un paper de suplència, però en aquell moment l'únic lloc on es podien acollir els obrers i tots els polítics per a fer les seves assemblees era l'Església. Corríem el risc d'ambigüitat, perquè era ambigu, però penso que estàvem col·laborant en aquesta transició pacífica cap a la llibertat.

Jo recordo molt quan demanàvem l'amnistia i l'estatut d'autonomia, que algunes vegades això, fins i tot alguna homilia, relliscava una mica, molestava a gent de la parròquia, però que jo ara demano aquí, si hi ha gent del poble que es van molestar, doncs demano disculpes, ho fèiem amb tot convenciment i prenen actituds conjuntes; perquè creïem que l'Església havia de fer aquest paper en aquell moment tant important per a Catalunya, conscients de que, a partir d'una mateixa fe, hi caben diferents opcions polítiques; això ho hem tingut sempre ben clar a la comunitat pastoral.

Però és que, a més a més d'això, una mica és veritat que la nostra acció a la Parròquia ha anat més enllà de la comunitat parroquial i de les ideologies. He sentit, m'ha agradat el que el senyor Bisbe ha dit, integrat, integradors al nostre poble i a la nostra comunitat. És cert, d'aquesta etapa de transició política en parlaria estones i estones, perquè he tingut moltes experiències i moltes vivències complexes en aquell moment, però no és aquí el lloc de fer-ho.

I també he viscut la transició social de Ripollet. He viscut el pas de l'agricultura que hi havia, les quatre fàbriques, de cartró, importants, de les més importants de Catalunya, l'Uralita i d'altres empreses que no radicaven a Ripollet però que havien empleat molta gent en el treball. Però vaig veure aquest pas, de l'agricultura cap a la indústria, més aviat petites indústries, auxiliars d'altres empreses externes, petits tallers. A Ripollet hi ha hagut aquell esperit català de l'empresa, de l'empresari, que aguanta el taller que ha tingut, aquesta força, que ha corregut amb el risc de la petita empresa per a tirar endavant, això que és tant clàssic de Catalunya. A Ripollet això ho hem viscut tots i potser han sigut els que han fet avançar el nostre poble, i encara sento l'olor dels raïms, des d'allí a la Parròquia, quan passaven els carros plens de contenidors de raïms. Sortia a la finestra, sentia uns carros que passaven plens de contenidors de raïms que anaven a portar el raïm cap al celler cooperatiu. A la taula de casa hi havia hagut aquell vi, que no era un Rioja excel·lent, però tenia un sabor d'aquell raïm que del camp tornava a la gran urbanització, que semblava que era més bo perquè era de la nostra terra i fet amb la suor de tantes famílies de Ripollet, que estaven llavors posicionades en aquesta terra i després que hi ha hagut una evolució en aquest àmbit social i cultural.

Dubto molt que hi hagi una població aquí, a la nostra comarca, on hi hagi hagut un moviment tant fort, cultural, associatiu, esportiu, com a Ripollet. Quan jo vaig arribar només hi havia un centre cultural al centre parroquial, allà s'hi van passar generacions. Però després, quan l'Ajuntament va fer el Centre Cultural, és un lloc molt ampli on s'hi fa cultura, un lloc de recollida, d'activitats, no crec que hi hagi una altra població tant inquieta, amb aquesta pluralitat i això per a mi té un gran valor; que Ripollet, amb aquesta formació social, urbanística, comercial, de tant en tant dono la volta, començo pel final de la Rambla i vaig venint i cada dia veig botigues, i maques que són, com el Passeig de Gràcia. Què ens falta a Ripollet que no tinguem?, si ho

tenim tot aquí, podem comprar tot aquí, no ens cal comprar a fora, a Barcelona, no cal, tenim tots els serveis. Jo, m'encanta veure aquesta transformació continuada de la nostra Vila, no vull dir pas amb això que no hi hagi cap deficiència potser, algun grup d'oposició teniu una llista de coses a observar i crec que és lògic perquè crec que és possible millorar-ho tot. Jo d'experiències i vivències en tinc moltíssimes, però es que vull acabar i vull agrair primer de tot a l'Ajuntament, perquè amb aquesta unanimitat, que m'ha fet molt feliç, hauria sigut si hi hagués hagut una discrepància, bé hi podia ser, naturalment que sí, doncs potser no hauria sigut tant ple. Aquesta unanimitat penso que representa una mica la unanimitat del nostre poble, el qual estimem i també jo crec que m'han estimat.

Agraeixo a tots i al Bisbe, que ha volgut estar present aquí en aquest acte, que ara li deia que si ens deixava tornar a la Parròquia encara que hi hagi uns altres mossens. Crec que el dia 29, s'anunciaran ja els nomenaments i sortiran publicats tots els canvis del Bisbat de Terrassa i també quan s'han de rellevar aquí a la Parròquia. Gràcies per la seva assistència.

També haig de mencionar als companys, que aquí a la comarca hem treballat molt junts, hem compartit tasques, moments difícils, també alegries amb aquestes poblacions veïnes de Montcada, Cerdanyola, Ripollet, Sta. Maria de Montcada, vam formar sempre un equip compacte, d'estimació i d'amistat i això ens ha ajudat molt.

Gràcies també a la comunitat parroquial d'aquí, que hi ha representació en aquesta Sala.

Gràcies als representants d'entitats, d'agrupacions de tota mena que esteu representats aquí.

Gràcies també als representants de grups religiosos, amb els quals m'uneix molt bona amistat, i existeix una bona convivència aquí a Ripollet; amb els grups de l'Islam, també dels Protestants, l'Església Evangèlica, Testimonis de Jehovà, Ortodoxes; tots sentim el mateix Déu i sentim que servim al mateix poble, per això, d'alguna manera és molt més el que ens uneix que no pas el que ens separa.

Gràcies a tots els amics que esteu aquí i, tinc un record per l'Alcalde d'abans de la transició, el senyor Dausà, al qual comprenc, malgrat totes les situacions que ens vam trobar i els diferents punts de vista, però també me l'estimava molt. I després al Carles Ferré, hi he de tenir una deferència perquè vam ser companys de fatigues en aquells moments difícils i hem tingut sempre una bona relació institucional, cadascú ha fet la seva feina, però hem col.laborat a les coses comunes del poble, en tot el que podia ser un bé per al nostre poble sempre hem col.laborat, Càritas i una quantitat de coses, que per això ens ha unit sempre molt bona amistat, amb en Carles per tot el que ha fet tants anys, aquells anys d'evolució de Ripollet.

No cal dir, ja ho ha dit el senyor Alcalde, que tenim una relació d'amistat, de diàleg, sovint ens trobem junts, anem a dinar junts, ho paguem de la butxaca, una vegada paga un una vegada l'altra. Són trobades molt estimades, molt profitoses que hem tingut fins ara i si Déu vol continuarem tenint.

Teniu uns bons amics, germans, en Mossèn Francesc i jo, que us vindrem a veure de tant en tant i sempre que arribin les vostres festes, i als esdeveniments importants de la nostra vila hi serem presents, jo presentaré el tiquet de fill adoptiu i que ningú em podrà impedir l'entrada a Ripollet.

Una abraçada a tots.

A continuació el senyor Alcalde, després de recordar que és la primera vegada que Ripollet nomena a un fill adoptiu, manifesta: "És per a mi un honor, com Alcalde i en

nom del poble de Ripollet, fer entrega a Mossen Josep Maria Mora i Sala de l'insignia d'or d'aquest Ajuntament."

Per últim procedeix també a lliurar-li un quadre on consta el títol de fill adoptiu de Ripollet.

I essent aquest l'únic objecte d'aquest Ple, s'aixeca la sessió a les 20.30 hores, de la qual s'estén la present acta que, una vegada aprovada i transcrita en el paper oficial destinat a l'efecte, signa el senyor alcalde amb mi, el secretari, que en dono fe.

L'alcalde,

El secretari general,

Juan Parralejo Aragonese

José A Hidalgo del Barrio